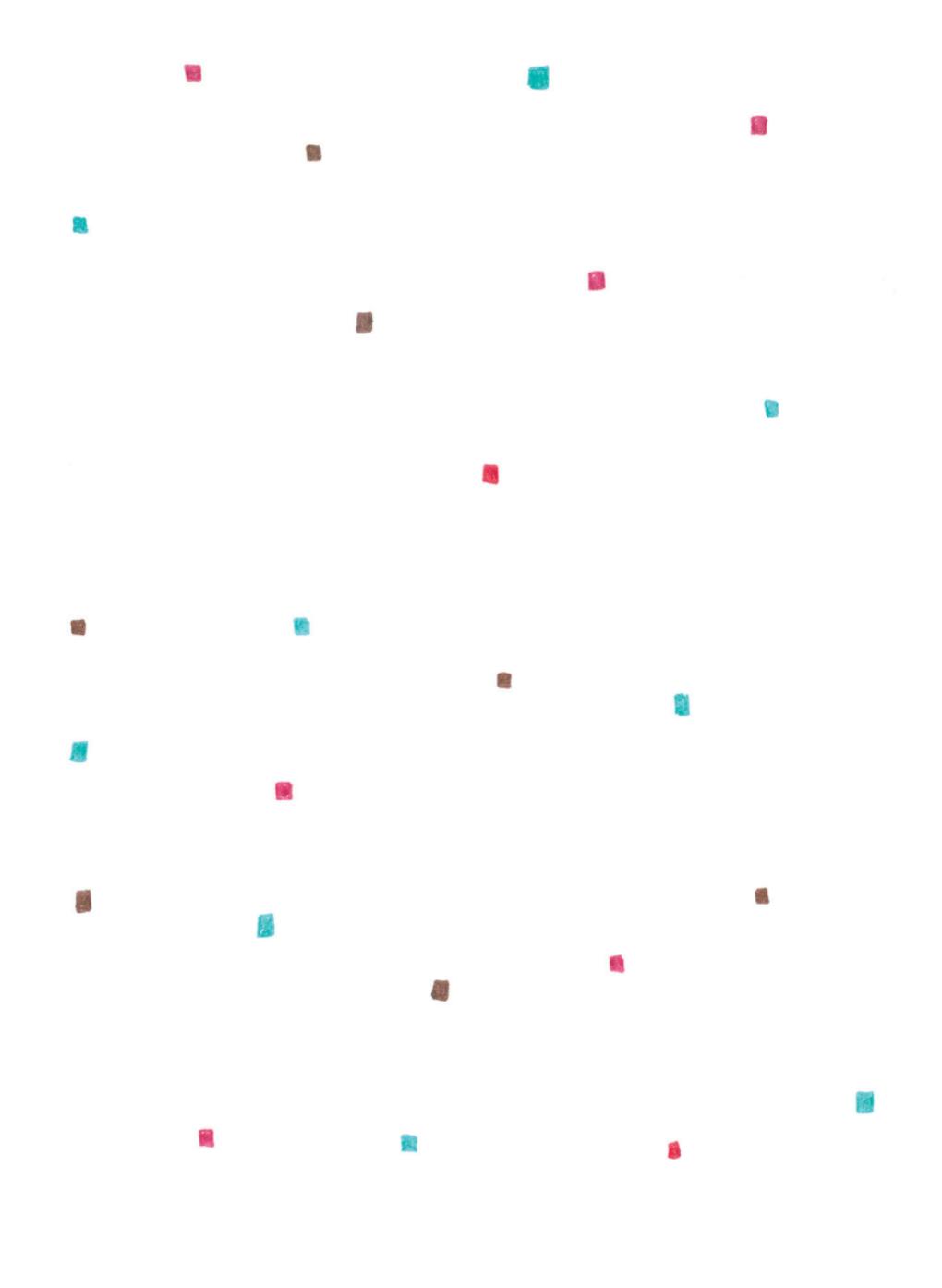

The background of the image is a dense, repeating pattern of traditional Ukrainian embroidery. It features a variety of geometric shapes and motifs in red, black, and teal colors on a white background. The patterns include stylized floral elements, checkered squares, and zig-zagging lines.

UKRAJÍNSKÁ POHÁDKA

RuKavička

Рукавичка

Šel dědeček lesem, za ním běžel pejsek a dědeček ztratil rukavici. Běžela kolem myška, vlezla do rukavičky a říká si:
„Tady budu bydlet!“

Ішов дід лісом, а за ним бігла собачка, та й загубив дід рукавичку.

От біжить мишка, улізла в ту рукавичку та й каже:
– Тут я буду жити!

Když tu kolem skáče žába a ptá se: „Rukavičko, rukavičko, kdo v tobě bydlí?“

„Myška-pískalka. A kdo jsi ty?“

„Žabka-kuňkalka. Pusť mě dovnitř!“

„Tak pojď!“ A už tam jsou dvě.

Коли це жабка плигає та й питает:

– А хто-хто в цій рукавичці?

– Мишка-шкряботушка. А ти хто?

– Жабка-скрекотушка. Пусти й мене!

От уже їх двоє.

Pak kolem běží zajíc, přiběhne k rukavičce a ptá se:

„Rukavičko, rukavičko, kdo v tobě bydlí?“

„Myška-pískalka a žabka-kuňkalka. A kdo jsi ty?“

„Já jsem zajíc-ušáček. Pusťte mě dovnitř!“

„Tak pojď!“ A už jsou tam tři.

Коли біжить зайчик. Прибіг до рукавички та й питає:

– А хто-хто в цій рукавичці?

– Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка.

А ти хто?

– А я зайчик-побігайчик. Пустіть і мене!

– Іди!

От уже їх троє.

Tu běží kolem liška a hned k rukavičce: „Rukavičko, rukavičko, kdo v tobě bydlí?“

„Myška-pískalka, žabka-kuňkalka a zajíček-ušáček. A kdo jsi ty?“

„Liška-ryška. Pusťte i mě dovnitř!“

„Tak pojď!“ A tak už tam sedí čtyři.

Коли це біжить лисичка – та до рукавички:

– А хто-хто в цій рукавичці живе?

– Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка та зайчик-побігайчик. А ти хто?

– Та я лисичка-сестричка. Пустіть і мене!

– Та йди!

Ото вже їх четверо сидить.

Tu se kolem plíží vlček, přijde k rukavičce a ptá se:

„Rukavičko, rukavičko, kdo v tobě bydlí?“

„Myška-pískalka, žabka-kuňkalka, zajíček-ušáček a liška-ryška. A kdo jsi ty?“

„Já jsem vlček-šediváček. Pusťte i mě.“

„No tak pojď!“ Vlezl tam i vlk, už je jich pět.

Аж суне вовчик – та й собі до рукавички, питаеться:

– А хто-хто в цій рукавичці живе?

– Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик та лисичка-сестричка. А ти хто?

– Та я вовчик-братик. Пустіть і мене!

– Та вже йди!

Уліз і той. Уже їх п'ятеро.

Kde se vzal, tu se vzal, běží kolem divočák: „Chro-chro-chro!

Rukavičko, rukavičko, kdo v tobě bydlí?“

„Myšla-pískalka, žabka-kuňkalka, zajíček-ušáček, liška-ryška a vlček-šediváček. A kdo jsi ty?“

„Chro-chro-chro! Divočák-štětináč! Pusťte mě taky dovnitř!“

„To nepůjde! Každý, kdo jde kolem, chce dovnitř! Jak se sem vejdeš?“

„Vejdu se, vejdu, jen mě pusťte!“

„Co s tebou máme dělat – no tak pojď!“

Vlezl tam i divočák. Už je jich tam šest, už jim je tam těsně,
v rukavičce není k hnútí.

Де не взявся – біжть кабан.

– Хро-хро-хро! А хто-хто в цій рукавичці живе?

– Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка,
зайчик-побігайчик, лисичка-сестричка та вовчик-
братик. А ти хто?

– Хро-хро-хро! А я кабан-іклан. Пустіть і мене!

– Оце лихо! Хто не набреде – та все в рукавичку!

Куди ж ти тут улізеш?

– Та вже влізу, – пустіть!

– Та що вже з тобою робити, – йди!

Уліз і той. Уже їх шестero, уже так їм тісно, що
й нікуди.

A najednou houští praská, les se třese, valí se medvěd
a rovnou k rukavičce. Bručí a ptá se: „Rukavičko, rukavičko,
kdo v tobě bydlí?“

„Myška-pískalka, žabka-kuňkalka, zajíček-ušáček, liška-ryška,
vlček-šediváček a divočák-štětináč. A kdo jsi ty?“

„Oho! Vás tam ale je! Já jsem medvěd-bručoun. Pusťte i mě!“

„Kam tě máme pustit, když už i tak je tady těsnou?“

„Nějak se vejde.“

„Tak pojď, ale jenom na krajíček!“

Vlezl i medvěd dovnitř – bylo jich sedm.

Коли це тріщать кущі, вилазить ведмідь – та й собі до рукавички, реве й питаеться:

– А хто-хто в цій рукавичці живе?

– Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик, лисичка-сестричка, вовчик-братик та кабан-іклан. А ти хто?

– Гу-гу-гу! Як вас багато! А я ведмідь-набрідь.

Пустіть і мене!

– Куди ми тебе пустимо, коли й так тісно?

– Та якось будемо.

– Та вже йди, тільки скраєчку! Уліз і ведмідь,

– семero стало.

A byla tam už taková mačkanice, že rukavička až praskala ve švech. Mezitím si dědeček všiml, že nemá jednu rukavičku. Vydal se ji nazpátek hledat a pejsek běžel napřed. Běží, běží a najednou kouká: na sněhu leží rukavička a hýbe se. Pejsek zaštěkal: „Haf-haf-haf!“

Та так вже тісно, що рукавичка ось-ось розірветься.
Коли це дід оглядівся, – нема рукавички.
Він тоді назад – шукати її, а собачка попереду
побігла. Бігла-бігла, бачить – лежить рукавичка
і ворушиться. Собачка тоді: «Гав-гав-гав!»

Všichni v rukavičce se vylekali, o překot se drali ven a rozutek-li se po lese. Dědeček přišel a rukavičku si vzal.

Вони як злякаються, як вирвуться з рукавички,
– так усі й порозбігалися лісом.
Прийшов дід та й забрав рукавичку.

Konec

